

בשבוע הבא תיבחר מלכת הצעדה — מה

עלה בגורלן של חמש המלכות הקודמות

כדי להגן על ישראל שלא הצליחו לשחרר אותם כראוי, מכל המאורעות החגיגיים הקורים בארץ, הצעדה היא המאורע הישראלי ביותר, האמיתי ביותר, הישראלי יותר אפילו מיום העצמאות, ההופך משנה לשנה ליום התפרחתות ושיעמום המוני, הילוחה ברעש פסישיים מצפצפים.

לקראת הצעדה מתאסף נוער ישראלי בריא וצעיר מכל קצת הארץ, ובמשך כמה ימים הוא צועד. היילים בצד קיבוץ ניקים, בנות-משרדים בצד בנות-משקים, כו"ם יחד, מתחת לשמש הישראלית החמה, הולכים ושרים, יוצרים חוץ ישראלי משותף, שימחה ישראלית משותפת. הצעדה היא יצירת-ההווי הישראלית האמיתית, המקורית. כל שנה מוציאה היצירה הזאת סמל, נערה אחת המגלמת בדמותה את ישראל כפי שהיא, וכפי שהיינו רוצים לראות אותה באותה שנה. זוהי מלכת הצעדה. לפעמים הן בלונדיות. לפעמים שחורות. יפות יותר או יפות פחות. אבל הן תמיד

קצינה יפהפיה, ונקראה, ליו טיילור הישראלית. היא פיקדה בגן זקוף ובקול צלול על שמונה-עשרה בנות אשר צעדו לצידה. היא היתה משכילה. בוגרת תיכון גאולה. בת יחידה לאב, מנתח מפורסם מרחוב דובנוב. אלוהים חנן אותה כימעט בכל, והיא השתדלה לא לאכזב אותו.

בזמן שירותה הצבאי, עשתה נסיון קצר להיכנס לחיי-הזוהר של ישראל, קיבלה תפקיד ניצבת בסרט אף מילה למורגנשטיין, אך זנחה במהרה את העולם הכוזב והמאכזב הזה — ושנתיים לאחר היבחרה למלכת-הצעדה, התחתנה עם גיא יעקבסון, בן למשפחת-חקלאים עשירה וותיקה.

החתונה לא סיימה רות את חייה. להיפך. היום, שנתיים לאחר, מכן, היא משתלמת בציור במכון אבני, עובדת אצל הארכיטקט טית דורה גת, וגם רוקדת אצל שמעון לוי. היא חיה חיים בריאים ויפים, ואפילו כשמשפחת יעקבסון ירדה קצת מנכסיה ומכרה חלק גדול מפרדסיה, היא לא נפגעה.

1964

1963

מלכות הצעדה

בבית-סוהר. היא הלכה, והסכה מלכה. "הבחירה לא השפיעה על חיי, מספרת תמר כיום, "זה לא גרם לי לשאוף לחיי-זוהר. לא רציתי להיות דיילת, דוגמנית, או שחקנית." אבל היא הגיעה לדיזינגוף, לעולם האורות, והתקשתה לצאת ממנו.

לאחר נישואין קצרים וכושלים לבני בירק, היא החלה מסתובבת בדיסקוטקים ובשאר מקומות-בידור, כששמה הולך לפניו כנערת-זוהר עשירה ונוצצת. יש לה חנות-צילום השווה כרבע מיליון לירות, והיא מסתובבת, קצת מאויכות מהחיים, מהגברים, מהעבר — וכשהיא חולמת על עתיד טוב יותר, על בעל וילדים. ומי יודע, אולי היא עוד תמצא.

★ ★ ★

בזמנה ומחפשת
ירידה מכס המלוכה אל חיי היום-יום היא קשה. קשה במיוחד לזו שגם עלתה לשם בדרך הקשה. בלהה דוידוביץ נולדה בבית הרוס, להורים שהתגרשו זמן קצר לאחר לידתה. היא לא חיתה חיי-אושר עד שהגיעה לצבא, והיא היתה בטור-חה שהעתידי, לאחר השירות, יחייך יותר. הבחירה היתה המאורע הגדול ביותר שאירע לה עד אז. וכשה קרה לה, היא החלה מחפשת את האושר בחברת שחקנית-קולנוע ידועים. היא ירדה לאילת, חזרה לתל-אביב, בילתה בחברת שון קונרי כשי היה בארץ — היום היא בודדה. חברותיה כבר נשואות, היא לא יודעת אם היתה רוצה בקאריירה זוהרת או בבעל וילדים. וביתיים היא עובדת כוכנית בחנות, נזכרת בגעגועים כיום שבו היתה מלכה.

תמר גרבוז

בת-עשירים וגרושתו של נערי-עשועים מיליונר, שהתפרסם כשי חיכה אותה וזאת אשתו הקודמת, שמעונה שווארץ. עכשיו ידועה תמר כפי שקוראים לה 'ידידי', בתור גרושה עלוזה, אחת מנערות-הזוהר המפורסמות ביותר.

גיסתה, רנה יעקבסון, התחילה לעבוד כי סוכנת בבית-חרושת לבגדי סכסטיל והיא עצמה החלה לעבוד כשרטטת. במלחמת-ששת-הימים צויין בעלה לשבח, ולאחר המלחמה, בהשפעתו של בן-גוריון, החליטו השניים ללכת להתישב בערד. האם אפשר היה לחשוב על עתיד טוב יותר למלכת-הצעדה הראשונה של ישראל?

★ ★ ★

בעדת-המצדמה
התנוססה דמותה של תמר גרבוז מעל דפי העיתון. היא הגיעה לצעדה במיקרה, כפי שמתברר רק עכשיו. הוא היתה מסוככת עם המפקד שלה, והוא החליט לחנך אותה וללמד אותה לקח — ושלח אותה לצעדה. היא סירבה להישלח, והוא איים עליה

★ ★ ★

לערך עם בעל צד"ש
ראשונה בהן היתה רות טולציני. וסקי, זה היה בשנת '63. היא היתה